

Ze sborových akcí

Ne	13. 6.	9:30	bohoslužby, Ester Čašková, slib presbyterů, křest
Út	15. 6.	14:30	setkání starších věkem
Út	15. 6.	19:00	ekumenická biblická hodina (P.Filipi)
St	16. 6.	16:00	náboženství pro děti
Čt	17. 6.	19:30	setkání nejen střední generace na téma: Sbor
Ne	20. 6.	9:30	bohoslužby, Ester Čašková, VP
Út	22. 6.	14:30	setkání starších věkem
St	23. 6.	16:00	náboženství pro děti
Ne	27. 6.	9:30	bohoslužby, Ester Čašková
Ne	4. 7.	9:30	bohoslužby (E.Čašková)
Ne	11. 7.	9:30	bohoslužby (E.Čašková)
Ne	18. 7.	9:30	bohoslužby s VP (J.Keller)
Ne	25. 7.	9:30	bohoslužby (E.Čašková)
Ne	1. 8.	9:30	bohoslužby (E.Čašková)
Ne	8. 8.	9:30	bohoslužby (E.Čašková)
Ne	15. 8.	9:30	bohoslužby s VP (kazatel bude upřesněn)
Ne	22. 8.	9:30	bohoslužby (J.Strádal st.)
Ne	29. 8.	9:30	bohoslužby (P.Filipi)

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Při jarním úklidu kostela se uklízelo opravdu všechno

Obsah

Jestli jde Pán Bůh s námi?	2
Nové staršovstvo	5
Slova, slova slova XII.	11
Tip na malý letní výlet	12

Jestli jde Pán Bůh s námi?

Kázání Petra Slámy v neděli po Nanebevstoupení Páně

1. čtení: Ex 34, 27–35 + J 16,4b–11

2. čtení: Sk 1,1–14

O to jde v životě církve i v životě každého z nás jednotlivě úplně nejvíc: jestli v něm Pán Bůh *je s námi*. Jestli s námi je nebo není, se projeví v životě každého úplně jinak, není na to jednotné poznávací znamení. Ale každý z nás jde pořád po ostří nože toho, jestli jde s Bohem nebo bez Boha.

Když jsme si před několika dny připomněli nanebevstoupení Páně, čtyřicet dní od vzkříšení – a deset dní před svátkem daru Ducha svatého – byla to připomínka definitivní tečky za pozemskou cestou Pána Ježíše. Je to svátek toho, že už Pán Ježíš se svými učedníky *už není* a nebude tak, jako byl dřív. „? a oblak jim ho zastřel.“ (Sk 1,9) Co je na tom k oslavování? My už vždycky budeme navždycky narážet na ten oblak, který nám zastírá Pána Ježíše. Zkušenost prvních učedníků nikdy nebude naše. Naše víra bude vždycky nejprve z druhé ruky. Z druhých úst, ze svědectví apoštolů, ze slov Bible. Je s námi tedy Bůh nebo není, když Krista mizejícího v nebi zastřel oblak? Když učedníkům zastřel oblak Pána Ježíše, začali na tom být stejně jako my všichni, kteří už Ježíše v běžném životě nepotkávají. To ovšem při-

pomíná situaci lidu Izraele, který je shromážděn pod horou Sinaj. Mojžíš jim napodruhé přinesl dvě kamenné desky s Desaterem. „Napodruhé“ proto, že tím skončil spletitý příběh, který měl také svoje okamžiky zrady, hněvu, zklamání – ale také pokání, přímluv, obětí a odpuštění.

Začalo to tím, že po čtyřiceti dnech od doby, kdy Mojžíše odcházejícího na horu Sinaj (Ex 24,18) zahalil oblak, Izraelci znejistěli. Mojžíš nikde a oni by chtěli boha, který by šel na jejich pouti před nimi. Povolali Árona, aby vyrobil zlaté tele, obraz, který by jim zaručil, že tady a teď je s nimi Pán Bůh. Od nedělní školy si v kostele vykládáme, že to bylo špatně, když tak brzy odpadli k jiným bohům. Bližší čtení ovšem ukáže, že v Áronově podání to měl být obraz Hospodinův. A slavnost, kterou před ním uspořádal, byla také slavností Hospodinovou. Izraelci toužili po jistotě, že jde Pán Bůh s nimi. Áron jim nabídl něco hmatatelného a viditelného, o co se budou moci opřít ve své nejistotě. Lepší něco než nic, mysleli si možná někteří, když slyšeli že toto zobrazení rohatého čtyřnožce je Hospodin, který je vyvedl ze země egyptské, z domu služby. Připomeňme

Sundávaly a myly se podlážky

Leštila se i kazatalna

Luxovalo se pod lavicemi

Čistilo se topení

si: na počátku byl strach, jestli je Pán Bůh s nimi. Všichni si dobře pamatujeme to vyprávění o Mojžíšově hněvivé reakci, o rozbitých deskách a o rozdrčeném teleti. Stojí ale také za přečtení (Ex 32–34), jak pracně a opakovaně se při tom všem Mojžíš za svůj lid přimlouvá. Odmítá nabídku, že by napříště Hospodin skoncoval s Izraelem a vybuodoval si nový lid z Mojžíše a jeho potomků. Na počátku byla nejistota, jestli je Hospodin s námi. Právě o Boží blízkost má nakonec lid přijít. Bůh se nechává oblomit, lid nevyhladí, dokončí s ním započatou cestu a přivede ho do zaslíbené země. Stín zklamání, puklina narušeného vztahu ale dál trvá. Mojžíš má lid uvést, jak zaslíbeno, „do země oplývající mlékem a medem?“ „Já sám však,“ pokračuje Hospodin, „nepotáhnu v tvém středu, protože jste lid tvrdé šíje, abych tě na cestě nemusel zahubit.“ (Ex 33,3)

Všechny další snahy Mojžíšovy se pak tlačí na to, aby Boží tvář, tedy Pán Bůh osobně, táhl dál s lidem. V ojedinělé události, v Mojžíšově osamění s Hospodinem, Hospodin před Mojžíšem nechává projít svou slávu, svou dobrotu. A přimlouve Mojžíš se neoddá vytržení, neoněmí. Využije okamžiku k tomu, aby dál bojoval za svůj lid. „Jestliže jsem Panovníku nalezl u tebe milost, putuj prosím Panovníku uprostřed nás,“ (Ex 34,9) jako by chytal Hospodina za onen zadní lem roucha, který mu předtím

bylo dáno spatřit. Mojžíš ví, o co jde v životě církve i každého z nás jednotlivě úplně nejmí: jestli v něm Pán Bůh je s námi, nebo ne.

Boží odpověď je to, že jako by vracel film o několik scén dozadu: povolává opět Mojžíše na čtyřicet dní s prázdnými kamennými deskami na Sinaj. Po těch druhých čtyřiceti dnech sestupuje opět Mojžíš s deskami popsanými Božími přikázáními. Když se však přiblíží ke svému lidu, první odpověď je mu údes, úžas a útek. Mojžíš má proměněnou tvář. Někdo to překládá jako rohy, které se mu na obličej udělaly. Mohl to být Boží humor: chtěli jste něco rohatého (tele), máte to mít (michelangelovského Mojžíše). Mohlo jít o znamení moci, s nímž teď svá slova mluvil. Anebo šlo o svatozář, odlesk záře Boží, která na Mojžíšovi ulpěla. Ulpěla na něm svatost Boží, stal se jejím zrcadlem.

Dejme si dohromady, co jsme až dosud pověděli: na počátku byla nejistota, jestli je Pán Bůh s lidmi. Také Mojžíš, když slyší, že by kvůli zlatému teleti Hospodin zrušil úzké společenství se svým lidem, prosí za to, aby s nimi dál putovala Hospodinova tvář. A nyní se tedy, jistě k nemalému překvapení samotného Mojžíše, Boží tvář zobrazila právě na jeho, Mojžíšově tváři. Na Mojžíšovi, který dlouho, čtyřicet dní, mluvil s Hospodinem – a teď od něj přináší jeho slovo, vyryté do kamene, přináší jim Tóru, Boží učení, které je bude dopro-

vázat a směřovat na cestě do zaslíbené země.

Skutečné a reálné je ale vždy pouze to, co má meze, hranice. „Když s nimi Mojžíš přestal mluvit, dal si na tvář závoj.“ Jakoby se proměnil ve svitek Tóry, která se při bohoslužbách slavnostně vyndává ze stánku, v něm se jinak zahalená přechovává. Mojžíš, přímluvce a zákonodárce, se jako jedinec, jako historická postava, stává průhledným. Uprostráňuje Božímu slovu, takže už nemá být znám podle svých dosavadních lidských vlastností. Mojžíš *právě jen* jako ten, kdo rozmlouval s Bohem a tlumočí jeho slovo, se sám stává Božím slovem. V této formě půjde Pán Bůh dál uprostřed lidu. Ta potřeba, na kterou bylo falešnou odpovědí zlaté tele, ta potřeba, která je ale v jádru dobrá – ta potřeba má být napojena Boží blízkostí v Mojžíšových slovech.

Nanebevstoupení Páně je takovou rouškou, kterou je napříště našim očím Pán Ježíš skryt. Jeho pozemský příběh skončil, má svůj rámeček. Odhalený a jasný ten příběh můžeme číst v evangeliu. Začal v královském městě Betlémě, skončil nedaleko, v Jeruzalémě. Evangelium Pána Ježíše čteme jako uzavřený, hotový příběh. Je to hotová věc, že s Pánem Ježíšem přišlo nově mezi nás lidi Boží království. Je to hotová, uzavřená věc, že tohoto Ježíše Římané ukřižovali, ale Pán Bůh ho vzkřísil z mrtvých. Hotová věc je i

to, že si ho, ukřižovaného vzkříšeného vzal Hospodin k sobě, „? odkudž přijde soudit živých i mrtvých.“

S touto hotovou věcí ovšem nikdy nebudeme hotovi my. Na celém světě, také zde v Praze, pořád v životě řešíme – a máme řešit – tu důležitou otázku, jestli a jak s námi v životě je Pán Bůh. Ptáme se tak v různých okolnostech života, v nemocích, které nás bolí, v starostech, které se nám lepí na paty, v krizích, které nás drtí, v kterých ale může být kus naděje, když nás taková krize donutí vylézt z krusty své funkce, samolibě hýčkané role, z vystýlky svých jistot, a jako nazí se ptát, jestli a jak s námi jde Pán Bůh. Tu otázku klademe každý v trochu jiné situaci, a tak i odpověď, kterou uslyšíme, bude u každého z nás jiná. Pro všechny nás společně ale platí: Příběh Mesiáše Ježíše skončil, uředníci už ho pozemskými očima nevidí. Zaslíbil jim ale svého Ducha, který bude ve společenství církve osvěžovat jejich vzpomínku na Boží slovo, na jeho – Kristův – příběh. Jestli s námi Pán Bůh jde nebo ne v našem životním příběhu, tím si často jisti moc nejsme. On ale zaslubuje, že tam „kde se shromáždí dva nebo tři v jeho jménu, bude on uprostřed nich.“ (Mt 18,20) Jako šel Hospodin od hory Sinaj se svým lidem prostřednictvím své smlouvy, tak je i s námi všude tam, kde se nezkráceně vypráví příběh o Ježíši Kristu. A tak si nechme poradit, jak to dělali

kulčických Valů, ani ne dva kilometry vzdušnou čarou. Pěšky by to bylo o moc dál, pokud byste ovšem nechtěli plavat přes řeku Moravu. Pohodlnější je dojet do vesnice Kopčany, tam se dostanete třeba tak, že přejedete v Hodoníně na Slovensko a pak se v Holíči dáte doprava na jihozápad. Kopčany jsou první vesnice, kterou potkáte. Svatá Markéta, nebo tedy Margita, je asi dva kilometry od vesnice směrem k řece Moravě. Je to nejen moc hezký kostelík, archeologové navíc zjistili, že přes tři čtvrtiny zdí jsou původní, a tak se můžete koukat na kameny, které na sebe kladly ruce těch, kdo chtěli před více než tisíci lety chválit Hospodina. Když budete mít štěstí a kostelík bude otevřený, můžete vidět i otisk plátna v omítce, který se tam ocitl při jeho výstavbě. Tenhle chrám Páně je opravdu zvláštní, a to nejen tím, jak je starý. Jde totiž o nejzachovalejší velkomoravský kostel (ostatní

jsou více či méně známy jen podle základů); je to kostel „bavorského“ typu – hranatý, jednodlný – takové se stavěly na západě od 8. do 11. století a s Byzancí nemají moc společného. Na mikulčických Valech jsou sice vidět základy podobného kostelíka, ale Morava spíš tihla v pozdější době k rotundám. Navíc do devadesátých let minulého století nikdo moc netušil, o jaký klenot jde, a tak se kostelík vyhnul všem možným necitlivým úpravám jak v době národního uvědomění, tak v dobách totality. Díky tomu najdete Svatou Markétu ve stavu hodně podobném tomu, jak ji Moravané postavili. Až tedy budete na jižní Moravě nebo na jihozápadním Slovensku, u Markéty se určitě zastavte a nechte si vyprávět, jaké to bylo, když sem chodili vzdávat chválu Pánu Bohu křesťané patřící do církve obecné, nerozdělené ještě ani velkým schizmatem, ani reformací.

mch

Tip na malý letní výlet

Moc rád jezdím na místa vrostlá do minulosti. Myslím si, že taková místa umějí vyprávět, a rád je poslouchám (trochu se ale bojím, že moje milá žena si o mně myslí, že jsem trochu „mešuge“, a mám ji rád i za to, že se mnou moje broučkovské výpravy do minulosti podniká). Chtěl jsem vás tedy pozvat na jeden takový výlet, jehož cílem je kaplička, vlastně malý kostelík, který je v dnešních dnech zasvěcen svaté Markétě. Svaté Markétě z Antiochie, abych byl přesný. Je to právě ta svatá, která našeptávala

Janě z Arku, co a jak má dělat, a kterou můžete vidět v Anežském klášteře na jednom z obrázků Mistra třeboňského oltáře. Má na sobě moc pěkné zelené šaty a vždy, když se tam s ní potkám, myslím si, že na Třeboňsku musely být ve čtrnáctém století moc hezké holky.

Ten kostelík je ale o hodně starší nežli obrázek, nejméně o pět set let. Postavili ho v devátém století, a jak to tak vypadá, je to nejstarší křesťanský kostelík na území bývalého Československa. Najdete ho kousek od mi-

učedníci, kterým oblak zastřel jejich vzkříšeného Pána, až už ho pak nikdy neviděli. Jaké byly jejich další kroky? Byli spolu, jedineční živí lidé, kteří se znali jménem (Petr, Jan, Jakub, Ondřej?) – a svorně a vytrvale se modlili, až jim byl po deseti dnech darován Duch svatý. . . To je, čeho je třeba

i nám na naší životní i sborové pouti: být spolu, znát se jménem a vytrvale se modlit. Amen

Pane Bože na nebi, kam sis vzal svého syna Ježíše, nenechávej nás zde osamělé, dávej nám svého Ducha svatého, když se scházíme ve společenství u Tvého slova. Amen

Nové staršovstvo

Na výročním sborovém shromáždění v březnu bylo zvoleno nové staršovstvo, jehož funkční období začíná v červnu 2010. S vděčností také myslíme na ty, kteří již v novém staršovstvu nebudou – ať již konali svědomitě nedělní presbyterské služby, pořizovali zápisy ze schůzí, věnovali se návštěvám nemocných či osamělých, mysleli na hospodářské věci, starali se o sborové počítače či sázeli a tiskli sborový časopis, patří jim za jejich službu dík. I za to na první pohled

neviditelné – že se za náš sbor modlili a mysleli na něj.

V tomto čísle Hroznu chceme představit první část nově zvolených presbyterů a náhradníků. Zároveň možná nebude zbytečné připomenout, co vlastně říkají církevní řády o působnosti staršovstva, a zamyslet se nad tím, jak lze k naplnění těchto nemalých nároků přispět. O staršovstvu se mimo jiné píše v Řádu o správě církve.

Čl. 24. Působnost staršovstva

1. Kromě úkolů stanovených Církevním zřízením přísluší staršovstvu zejména:

1. osobním příkladem a společnou službou pečovat o křesťanský život ve sboru,

2. pravidelně a řádně pořádat bohoslužebná, katechetická a vzdělávací shromáždění pro dospělé, mládež i děti (nedělní a sváteční bohoslužby

pro dospělé a pro děti, biblické hodiny, náboženské vyučování, konfirmační cvičení a konfirmační slavnost, a další pravidelná i mimořádná shromáždění, setkání, cvičení, kursy, pobyty a tábory zaměřené k prohloubení znalosti Bible, k utvrzení ve víře, k budování společenství sboru a k odpovědnému a řádnému jednání ve všedním životě) a usnášet se o jejich pořadu a čase konání,

3. starat se o cvičení církevní hudby a zpěvu a jejich užívání ve sboru,

4. podle potřeby se starat o vyučování náboženství ve školách na území sboru,

5. pečovat o ekumenické vztahy a misijní činnost v obvodu sboru,

6. navštěvovat členy sboru, zvláště nemocné, osamělé a jinak potřebné,

7. pomáhat modlitbami, napomínáním, radou a potěšováním rodinám i jednotlivcům, kteří se ocitli v pokušení, v nebezpečí mravního zbloudění či rozvratu,

8. pastýřskou službou usilovat, aby spory mezi členy sboru byly urovnány vzájemným odpuštěním,

9. přijímat do církve nové členy a vylučovat z ní,

10. vést kartotéku členů sboru, seznam členů s hlasovacím právem, zařizovat volby, svolávat sborové shromáždění a provádět jeho usnesení i usnesení a rozhodnutí vyšších církevních orgánů,

11. volit ze svého středu na čtyřleté funkční období poslance konventu, a to ve sborech do 300 členů jednoho, do 800 členů dva, do 1500 členů tři, přes 1500 členů čtyři a stejný počet náhradníků, nejméně však dva,

12. předkládat seniorátnímu vý-

boru a konventu odůvodněné návrhy, týkající se církevního života, církevního zřízení a řádů,

13. předkládat kazatelům i ostatním členům staršovstva přání nebo stížnosti, týkající se jejich činnosti ve sboru a způsobu života, a kdyby to nemělo úspěch, činit oznámení vyšším správním orgánům a příslušným pastýřským radám,

14. ustanovovat a propouštět diakony a diakony, učitele náboženství, varhaníky, sborové sestry, kostelníky i jiné zaměstnance a pracovníky sboru, určovat jejich mzdy a odměny a udělovat jim dovolenou,

15. usnášet kazatelské statuty upravující postavení kazatelů, kteří jsou ustanoveni ve sboru,

16. starat se o hospodaření sboru a správu jeho majetku podle ŘHC,

17. starat se o archiv farního sboru, o vedení sborové kroniky a o sborovou knihovnu,

18. jednat a usnášet se o všech sborových záležitostech, které nejsou Církevním zřízením a řády svěřeny výhradně sborovému shromáždění nebo kazatelů,

19. podávat příslušnému seniorátnímu výboru na požádání zprávu o všech záležitostech, které se týkají sboru, a dát mu nahlédnout do sborových spisů.

jaš

Slova, slova slova XII.

Ráj

Stejně jako v případě pekla, když věrozvěsti hledali výraz pro místo, kam Bůh po stvoření postavil člověka, sáhli do slovníku praslovanského. Dnes je už těžké odhadnout, co si naši pohanští předkové představili pod slovem „ráj“. Snad jakási slovanská „elysejská pole“, kde dlela vyšší božstva (těm nižším byly k přebývání vyhrazeny stromy, vody, hory . . .). Zdá se, že s tímto slovem měli ještě naši předkové v dobách dřevních spojenou představu samých příjemných věcí, jako je dostatek dobra, všelikeho bohatství i rozkoší. Takto používaný nalézáme *ráj* snad ve všech slovanských jazycích a z toho prý se dá poznat, že toto slovíčko přišlo do

praslovánštiny z Íránu. V Avestě je slovo „ray“ použito pro vyjádření bohatství a štěstí – a prý je příbuzné i s latinským „rés“, které značí věc či majetek. Vypadá to tedy, že stálo jen malé vychýlení vývoje jazyka latinského, aby Římané v rámci „rés publica“ nebudovali jen solidní státní aparát, ale i hotový ráj na zemi. Nu, asi lépe, že to neudělali, ono totiž z budování ráje na zemi nikdy nekoukalo nic dobrého. A tak jsem rád, že mohu věřit Zjevení Janovu 2,7: Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdo zvítězí, dám jíst ze stromu života v Božím ráji.

mch

1) Z vinohradského sboru pocházeli oba moji rodiče. V padesátých letech však dostali umístěnky do pohraničí a naše rodina tak nejprve žila v Severních Čechách, později v Kolíně. Pokřtěna jsem však byla na Vinohradech, confirmována v Kolíně. V osmdesátých letech jsem ve sboru ČCE v Holešovicích potkala svého nynějšího manžela a po svatbě jsme v tomto sboru zakotvili a zůstali v něm řadu let i v době, kdy již nebyl součástí ČCE. Do vinohradského sboru jsme začali více chodit kolem roku 2000 a pak do něj vstoupili.

2) Když si nároky kladené na presbytery čtu, mám pocit, že je jim hodně těžké dostát. Svým způsobem jednodušší je konat takové ty „úřední“ věci – jako je např. svolávat a pořádat volby, provádět usnesení vyšších

Jana Tomková, presbyterka

1949, advokacie, t.č. již v aktivním důchodu. Žije v harmonické užší i široké rodině, manžel, dcera Helena.

1) Vlastně jsem se do něho narodila. Byla jsem v roce 1949 zde pokřtěna a od té doby tam patřím. Mám mnoho přátel v jiných sborech z doby mládeže, kdy bylo vyžití na evangelických brigádách a při sportování.

2) Jsem zvyklá komunikovat s lidmi, vyslechnout je a pomoci řešit jejich problémy, zejména s ohledem na soulad s právem. Toto mohu nabídnout.

orgánů, starat o hospodaření sboru, o vnější přípravu bohoslužeb. Složitější je dostát třeba bodu *pomáhat modlitbami, napomínáním, radou a potěšováním rodinám i jednotlivcům, kteří se ocitli v pokušení, v nebezpečí mravního zbloudění či rozvratu či pastýřskou službou usilovat, aby spory mezi členy sboru byly urovnány vzájemným odpuštěním,*

Přála bych si, aby moje působení i působení staršovstva jako celku mělo v sobě více právě toho duchovního rozměru – modliteb za sbor, starosti o členy sboru, touhy misijně působit. Přála bych si, aby nám skutečně velmi záleželo na tom, v čem se církev odlišuje od jakékoliv jiné organizace, abychom svým působením ukazovali ke Kristu.

Anketa

Všem zvoleným presbyterům i náhradníkům jsme tedy položili dvě otázky:

- 1) Jak dlouho jste ve vinohradském sboru? Jaká byla vaše cesta do něj?
- 2) Staršovstvo má dle církevních řádů vymezeno více oblastí, ve kterých spočívá jeho činnost. Která z těchto či dalších oblastí vám je nejbližší a vidíte v ní možnosti svého působení?

Pavel Coufal, presbyter

rok narození 1956

svobodný, správce domu

- 1) Od dětství, vlastně od narození.
- 2) Jako zaměstnanec sboru pomáhám při opravách a údržbě domu, starám se o hospodářské věci.

Jaroslav Filipi, náhradník

rok narození 1962, manželka Jitka, syn Štěpán a dcera Katka

zaměstnání: vedoucí skladu

- 1) Od malička, rodiče patřili do tohoto sboru a od dětství mě do něj vodili.
- 2) Chci se starat o hospodářské věci.

Pavel Filipi, presbyter

1936, ženatý,

profesor ETF

- 1) Ve sboru od křtu – s přerušeními služby v jiných sborech.
- 2) Kromě rutinních úkolů hlavně č. 5, 8, 13.

Matěj Cháb, presbyter

1968, zaměstnanec cestovní kanceláře, ženatý, dvě děti

1) Do vinohradského sboru jsme začali chodit na začátku devadesátých let, když sbor vedl bratr farář Dus, Mariánka už je na Vinohradech křtěná. Předtím jsme s Monikou patřili k Jednotě bratrské, k jejímu pražskému sboru, který se scházel v Hálově ulici.

2) Tohle je těžká otázka, zatím se

snažím čas věnovat spíše stránce hospodářské, ale oblasti působení staršovstva nevidím nijak odděleně. Ono popravdě i taková velmi „hospodářská“ věc, jako je sestavování rozpočtu, je vedeno pohledem, který stojí na všech těch oblastech, co zřízení zmiňuje.

Věra Janečková, presbyterka

1938, lékařka – důchodkyně – vdova (od r. 1995)

1) Pocházím z poděbradského sboru, dcera Markéta byla pokřtěna tam, syn Michal již v Praze na Vinohradech. Obě děti zde byly confirmovány (1979 a 1985), jsou členy našeho sboru. Mám tři vnuky. I moje maminka byla poslední roky života členkou vinohradského sboru (do r. 2001).

2) Ve staršovstvu budu ráda platná dle svých schopností, nelze to specifikovat.

Aleš Laichter, náhradník

1938; důchodce (dříve strojní inženýr); dvě děti – obě ve sboru pokřtěné, confirmován jen syn Lukáš; šest vnoučat – žijí mimo sbor. Manželka bez vyznání.

1) Od narození, na Vinohradech jsem byl pokřtěn.

2) Jsem náhradník ⇒ hlavní tedy z řádů je bod 1, na další dle řádů nedosahuji. S poradním hlasem se již leta účastním v hospodářské komisi, ostatně ve staršovstvu tomu bude také tak.

Miloš Lešikar, presbyter

1950 v Lanškrouně

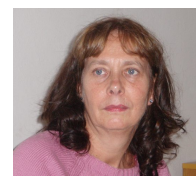
absolvent Střední prům.školy grafické v Praze, nedokonč. studium VŠCHT v Praze,

ženatý od roku 1975, manželka Silvia, děti: Kristýna (1977) a Adam (1979), vnuk Erik (1996)

1) Původně jsem byl členem sboru ČCE v Lanškrouně, během studií v Praze jsem navštěvoval mládeže především u Salvátora a v Braníku, kde jsme také v roce 1975 měli svatbu. Činný jsem byl i v Interkalichu (mládež studentů vysokých škol). Po svatbě a přistěhování na Vinohrady v roce 1975 jsem začal docházet a být aktivní ve zdejším sboru

ČCE (obě děti zde pokřtěny i confirmovány).

2) Vzhledem k zaměstnání mimo Prahu a častým víkendovým cestám mimo Prahu (Kralovice, Lanškroun) je pro mě zapojení do průběžné práce v týdnu dost problematické, spíše ho vidím v duševní a duchovní než hospodářské oblasti.

Eva Pavlincová, presbyterka

1948, pracující důchodkyně (odborná asistentka na Ústavu jazyku Fakulty strojní, ČVUT), svobodná, bezdětná

1) Od narození, přinesli mně rodiče ke křtu

2) Vyhraněnou oblast nemám, podle svých schopností a možností pomůžu, kde bude potřeba

Jana Šarounová, presbyterka

1964, speciální pedagog-logoped, manžel Jan a děti Anna a Vojtěch